

солъ да ни отмѣри въ торбичката. Колкото недостига, отъ другитѣ яйца ще си прихване.

Линко взе кошничката, навърви на сръдния си пръстъ канапчето на газеното шише, сви торбичката и се запжти къмъ дѣдо Панковата бакалничка.

Точно при вратата го срещна баба Панковица. Тя погали Линка по зачервенитѣ отъ студа бузички и пое кошничката.

— Добъръ, вечеръ, дѣдо Панко, — каза момчето. — Мама изпраща тѣзи яйчица. Ако обичашъ, дай ни две кила солъ и ни напълни шишето съ газъ. Следъ нѣкой день ще ти донеса още.

Старецътъ разрови мангалчето съ единъ гвоздей.

— Ела насамъ, поогрѣй ржчикитѣ си.

Линко дойде край мангалчето и наведе длани надъ жаръта. Така бѣха изстинали ржцетѣ му, че не можеше да си размърда пръстчетата.

— Е, научи ли си уроцитѣ?

Линко завъртъ глава и погледна добродушното лице на стареца.

— Азъ си запомнямъ уроцитѣ още въ училището.

— Ами смѣткитѣ реши ли?

— Веднага, щомъ се върнахъ, до една ги решихъ.

— Сега да видимъ, бива ли те по история.

Линко усмихнато мръдна устни.

Нима и дѣдо Панко се интересува отъ историята?

— Я ми кажи, дѣдовото момче, кой е първиятъ

български царь! — сложи пръстъ на челъ старецътъ.

— Царь Аспарухъ. — отсѣче бържъ Линко.

— Ами кой е покръстилъ българитѣ?

— Царь Борисъ въ 865 година.

Ще те попитамъ още нѣщичко.

